

Зора

*Вестител на Христовото
присъствие*

Списание Зора

Септември 2025 г.

Съдържание

АКЦЕНТИ НА ЗОРА	2
КАК БОГ ОТГОВАРЯ НА МОЛИТВИТЕ – ЧАСТ 2 ОТ 2	2
МЕЖДУНАРОДНИ БИБЛЕЙСКИ ИЗСЛЕДВАНИЯ	18
„ЕТО МЕ, ИЗПРАТИ МЕ”	18
ПРОКЛАМАЦИЯТА НА ЕЗЕКИЯ ЗА ПАСХА	22
РЪКАТА НА ГОСПОДА.....	26
НАМЕРЕНАТА КНИГА НА ЗАКОНА	30
ХРИСТИЯНСКИ ЖИВОТ И УЧЕНИЕ	34
ПОМАЗАНИЕ ОТ ДУХА.....	34

Следете в Библията си!

Как Бог отговаря на молитвите – част 2 от 2

***Ето как трябва да се молите: Отче Наш,
Който си на небесата, да се свети Твоето
име, да дойде Твоето царство, да бъде
Твоята воля, както на небето, така и на
земята.
Матей 6:9,10***

В тази втора част от обсъждането на тази важна тема ще разгледаме по-подробно много от важните детайли, съдържащи се в Господната молитва. По-специално ще разгледаме как тази молитва ще бъде отговорена в Божието бъдещо царство на земята. Според Писанията земното царство на Бога ще благослови всички хора и ще даде отговор на милиони искрени молитви, изречени през вековете.

„Няма да има повече смърт”

Болестта и смъртта са резултат от греха на нашите първи родители и са сред злините, които Бог е обещал да унищожи. Следователно, трябва ли да се молим за здраве и да молим Господ да спаси живота на близките и скъпите ни хора, които може да са засегнати от сериозна болест? Уместно е да молим Бог смирено за такива неща, но винаги трябва да го правим с разбирането, че искаме да се изпълни волята на Господ. Трябва също да знаем, че може да не е неговата воля да даде здраве и живот на всички, за които се молим.

Тези благословения, за които толкова много хора са се молили, ще бъдат достъпни за всички по времето на Христовото царство. Писанията ни казват, че тогава всички болести и недъзи ще бъдат излекувани. В онзи ден „жителите няма да казват: „Аз съм болен””, пише Исаия (Исаия 33:24). Описвайки някои от благословенията на идващото царство, Павел пише, че Христос ще царува, докато всички врагове бъдат поставени под нозете му, и че „последният враг, който ще бъде унищожен, е смъртта“ (1 Коринтяни 15:25,26). Когато във видение апостол Йоан видял

Септември 2025

Божие то царство установено на земята, той разбрал, че в резултат на това „няма да има повече смърт, ... нито ще има повече болка“. Откровение 21:4

Когато се молим за здраве и живот, нека се опитаме да разберем значението на тази много по-велика разпоредба, която е направил Всемогъщият Създател. Неговият план е да даде тези благословения не само на нас и на нашите близки, но и на цялото човечество, което ще ги търси с смирение и послушание през хилядата години на Христовото царуване. Това е заложено в молитвата, която милиони хора са отправяли през последните две хиляди години: „Да дойде Твоето царство. Да бъде Твоята воля, както на небето, така и на земята.“ Матей 6:10

„От далечната земя на врага“

Божии те пътища и разпоредбите, които Той е направил за Своите създания, винаги са много по-добри от тези, замислени от човешката мъдрост. Ние се молим за здраве, защита и мир, но кой някога е мислил да се моли за възкресяването на своите любими починали?

Бог, в Своя план, е надминал това, за което повечето хора са се осмелявали да се молят. Той е обещал да възкреси мъртвите и да ги събере отново с техните семейства, приятели и близки!

Смъртта, великият враг на цялото човечество, особено е присъствала в мислите и сърцата на хората навсякъде, когато виждат конфликтите да прерастват във войни в няколко държави. Такива трагедии поражда много въпроси, като може би най-често повтаряният е: „Защо Бог е допуснал това да се случи?“

Не само виждаме тези скорошни събития, но и през вековете, колко родители са били разбити от загубата на скъпоценно Добро. Точно такава трагедия е описана в Библията от пророк Еремия. Тя засяга една предана майка на име Рахил. Йеремия пише: „В Рама се чува плач – дълбока мъка и горчив плач. Рахил плаче за децата си и не иска да бъде утешена, защото децата ѝ са мъртви;“ но Господ казва: „Не плачи повече, защото ще те възнаградя... Децата ти ще се върнат при теб от далечната земя на врага.“ Йеремия 31:15,16

Тези поетични думи на пророка рисуват две ясно различаващи се картини. Първата изобразява факта, че смъртта е най-големият враг на човечеството и че, започвайки с Адам и всяко поколение след него, всички хора са влезли в „далечната земя“ на смъртта, най-големия от всички врагове. Втората картина, нарисувана от пророка, ясно показва какво Бог възнамерява да направи за своето възлюбено творение. Неговият план, потвърден и гарантиран от Свещеното Писание, е да възкреси всички, които са в „далечната земя“ на смъртта. Това сигурно обещание е заложено в нашата молитва „Да дойде Твоето царство“, защото по време на Христовото царство всички, които са в гробовете си, в състояние на смърт, ще чуят гласа на Човешкия Син и ще излязат. Йоан 5:28,29

Възкресението на човечеството е описано от апостол Петър като „възстановяване“, което означава „реституция“. Той ни казва, че след Второто пришествие на Христос ще настъпи „време на възстановяване на всичко“, обещано от всички Божии свети пророци от началото на света. Деяния 3:20,21

Под лозата и смокиновото дърво

Мнозина се молят за богатство или поне за икономическа сигурност. Често почти всички изпитват известна степен на страх и несигурност, когато се изправят пред старините си. Ще бъдем ли финансово осигурени, когато достигнем възраст, в която вече не е възможно да си изкарваме прехраната? Разбираемо е, че всеки, който вярва в Бога и го възприема като любящ и грижовен, трябва да се обръща към него в молитва, изразявайки нуждата си от финансова сигурност.

Разбира се, знаем, че има милиони хора по света, които не са финансово осигурени. Има и милиони, които буквално гладуват и нямат подходяща храна, облекло и подслон. Бог обича всички свои човешки създания и макар да бихме били благодарни, ако Той ни благослови нас и другите с по-благоприятно положение в живота, не е ли по-добре да се радваме на любящата грижа, която Той е подготвил за всички бедни и нуждаещи се в Своего време и по Своя начин? Това е, което Той е обещал да направи!

В Божиите обещания мисълта за икономическа сигурност е символизирана с идеята за живеене под собствената „лоза“ и „смокиня“. Пророкът обявява, че всички ще бъдат благословени по този начин, а Божията грижа ще бъде толкова пълна, че в Неговото царство страхът ще бъде премахнат, защото „никой няма да ги плаши“. Михей 4:4

В пророчеството на Исаия ни се дава подобна увереност относно Божиите благословения за света в бъдещата епоха. Този Божий пророк ни казва, че тогава хората няма да строят къщи, за да живеят в тях други, и няма да засаждат, за да ядат други, а ще се наслаждават дълго на плодовете на труда си. Те ще се наслаждават на плодовете на труда си завинаги, ако продължат да се подчиняват на праведните закони на царството, което тогава ще управлява света. Исаия 65:21-25

Тази глава от пророчеството на Исаия показва, че Божиите благословения в тази царска епоха ще се излеят върху хората в отговор на техните молитви. „Преди да повикат, Аз ще отговоря; и докато още говорят, Аз ще чуя.“ (стих 24). Досега

това не е било опитът на по-голямата част от хората, защото Божието време все още не е дошло, за да им даде благословенията, за които са помолили, и защото Той знае, че техните преживявания с неблагоприятни обстоятелства ще им помогнат да оценят благословенията, които Той ще им даде през вечните години.

Когато Божието царство бъде установено, колко различно ще бъде. Благословенията, за които умиращото човечество копнее, ще станат достъпни, дори преди да се сетят да се молят за тях. „Преди да призват, Аз ще отговоря.“ Когато се научат как да поискат от Неговите щедрости, отговорите на молитвите им ще бъдат толкова реални и незабавни, че ще изглежда, сякаш са дошли, преди молещият се да е завършил молитвата си. „Докато още говорят, Аз ще чуя.“

„Нашият ежедневен хляб“

Отговорът на молитвата „Да дойде Твоето царство“ включва много материални благословения, за които набожните хора от света обикновено се молят, но често не успяват да получат. Радваме се, че наближава времето, когато тези законни материални благословения

ще започнат да се изливат върху „всичките племена на земята“, както Бог обеща на Авраам (Битие 12:3). Междувременно е добре да обмислим как Бог отговаря на молитвите на Своите посветените хора сега, тези, които имат привилегията да се обръщат към Него с „Отче Наш, Който си на небесата“ (Матей 6:9).

Те, по-усърдно от всички други, продължават да се молят за идването на Божието царство. В същото време те имат привилегията да молят Бога за своите непосредствени ежедневни нужди, тъй като Исус ги научи да се молят: „Дай ни днес ежедневния ни хляб“ (стих 11).

Това е много умерена молба и когато се отправя с подходящия дух, тя е признание, че Господ знае най-добре какви са нашите ежедневни нужди и че ние ще бъдем доволни от всичко, което Той счете за разумно да ни даде. Освен това, за онези, които вървят по жертвените стъпки на Исус, е важно да признаят, че нашите духовни нужди са далеч по-важни от материалните. Хлябът се използва в Писанията, за да символизира Истината – Истината на Евангелието, на Божието Слово и на Неговия

чудесен план за спасението. Бог е обещал да ни нахрани изобилно с този „хляб на живота“ (Йоан 6:35). По този начин можем да се молим с пълна увереност, знаейки, че нашите молби са предимно за духовната храна, която Той е обещал, и следователно са в хармония с Неговата воля.

„Както прощаваме”

„Прости ни греховете ни, както и ние прощаваме на онези, които са съгрешили против нас” (Матей 6:12). Тази част от Господната молитва може да бъде изречена искрено само от онези, чиито сърца са изпълнени със същия дух на любов, който подтикна нашия Небесен Отец да изпрати Своя Син в света, за да бъде Изкупител и Спасител на човечеството. Тази любов осигурява прощение на грешниците, които са съгрешили срещу Бога, като са нарушили законите Му. Той е готов да ни прости, но само при условие, че имаме правилното сърдечно отношение към онези, които съгрешават срещу нас. Разбира се, това е тест за нашата искреност.

Бог прощава на Своя народ, защото счита, че техните адамови несъвършенства са покрити от

Септември 2025

заслугите на изкупителната кръв на Христос. (Исая 61:10; Римляни 4:7,8). Това означава, че този, който се моли, е искрен вярващ в Христос, чието приемане на Изкупителя е толкова безрезервно, че е отказал всичко друго, за да следва своя Учител. Само такъв човек може да се обърне към Бога в молитва, молейки за прощение в името на Христос.

„Избави ни от лукавия”

„Не ни въвеждай в изкушение, но избави ни от лукавия.” (Матей 6:13). Първото изкушение, споменато в Библията, е това на майка Ева. Тя е изкушена от падналия Луцифер, чрез змията, да не се подчини на Божия закон. Писанията определят нарушението на Божия закон като грях, а думата изкушение се използва, за да опише всяко усилие, съблазън или подтик към грях. Дяволът е най-големият изкусител и той използва много и различни средства, чрез които представя своите греховни призиви към онези, които се опитва да отклони от Бога и да въведе в пътя на неправдата. 1 Петрово 5:8,9

В пълен контраст с това, „Бог не може да бъде изкушен от злото, нито изкушава някого“, пише Яков (Яков 1:13). Това означава, че можем да разчитаме на Бог, че Той никога няма да ни изкуши да извършим зло. По този начин в молитвите си можем да се позоваваме на тази увереност.

Е това изявление: „Избави ни от злото.“ Дяволът, главният измамник, през вековете е упражнявал своето влияние върху човека, и особено върху Божия народ, за да ги отчужди от своя Създател. Резултатът е трагичен – свят, контролиран до голяма степен от греха и егоизма, „този настоящ зъл свят“. (Галатяни 1:4). Въпреки това, Бог е обещал избавление от „примката на ловеца“ и от злото, което ловецът е породил в света. Псалми 91:3

Божии обещания за избавление са от лично значение за всички, които следват стъпките на Исус, защото те уверяват, че Сатана няма да може да ги улови в капана си. Като индивидуални личности, Бог ни избавя ежедневно от капаните на Сатана, които са греха и заблудата. „Ангелът на Господа“, пише псалмистът, „се разполага около онези, които се боят от Него, и ги избавя“.

(Псалом 34:7). Какво успокояващо обещание и колко се радваме да го приемем за свое, когато се молим: „Избави ни от лукавия.“

Има още по-голямо избавление за Божия народ, защото цялата църква на Христос в „първото възкресение“ ще царува с Христос (Откровение 20:4,6). Исус каза, че портите на ада няма да надделеят над неговата истинска църква (Матей 16:18). В изпълнение на това обещание, портите на ада – състоянието на смъртта – ще се отворят широко и всички, които са страдали и умрели с Христос, ще бъдат освободени от смъртта и ще бъдат възвишени в слава, за да царуват с Него през хилядата години на Неговото царство.

Истинските ученици на Христос са знаели, че това избавление няма да дойде, докато Той не се върне. Павел е разбрал това и е написал, че „венец на правдата“ е бил приготвен за него и за всички, които обичат явяването на Христос, за да бъде получен в „онзи ден“. Апостол Йоан също пише за онези, които ще бъдат „верни до смърт“ и след това ще получат „венец на живота“. 2 Тимотей 4:8, Откровение 2:10

Великото пророчество на Исус относно края на века, в което той идентифицира много от условията в днешния свят, той каза на учениците си: „Когато видите тези неща“ ... „тогава погледнете нагоре и повдигнете главите си, защото вашето изкупление [гръцки: избавление] приближава“. (Лука 21:31,28). Фактът, че „тези неща“, предсказани от Учителя, които сигнализируют за близкото приближаване на избавлението на църквата от този настоящ зъл свят, сега са различни в ежедневния поток от новини, ни дава увереност, че много скоро последните останали истински последователи на Христос ще бъдат избавени, възвишени до „слава, чест и безсмъртие“ с Него. Римляни 2:7

Тогава благословенията на Божието царство, за което толкова много се молим, ще започнат да се изливат върху страдащото и умиращо човечество. Откровение 1:18 заявява, че Христос има „ключовете на ада и на смъртта“ и ще използва тези ключове, за да отключи затвора на смъртта в царството на Своя Отец. Псалми 146:5-7; Исаия 42:6,7

Затова ние се молим: „Избави ни от лукавия“, не само защото копнеем да бъдем освободени от

Септември 2025

злия свят, но и защото знаем, че отговорът на тази молба ще означава отговор на другата ни молба: „Да дойде Твоето царство. Да бъде Твоята воля, както на небето, така и на земята“. Дори тази част от молитвите на християните, която е най-важна за тях, е в същото време безкористна, тъй като тя също предвижда богати благословения за цялото човечество.

Това са молитвите, в които Бог се наслаждава, тоест безкористните молитви. Макар Бог да се радва, когато неговите хора търсят индивидуално ръководство, прошка и духовна сила от него, той също така иска те да се интересуват от всички, които той обича, а именно от цялото човечество. Ние показваме интереса си към Неговия план за благословение на хората, когато се молим: „Да дойде Твоето царство“, защото чрез това царство Той ще осигури „пиршество от тлъсти ястия“ за всички хора. В това царство смъртта ще бъде погълната от победата, а сълзите ще бъдат изтрети от всички лица. Исаия 25:6-8; Откровение 21:1-5

Преди всичко, нека непрестанно благодарим на Бог за Неговата любов, която е осигурила вечна

радост за всички. Нека не само Го възхваляваме индивидуално в молитвите си, но и разказваме на целия свят за Неговата любов. Кажете им, че чрез Христос е осигурено тяхното спасение и че скоро Неговото царство ще донесе мир чрез „Княза на мира“ и здраве и живот за всички чрез Изкупителя и Спасителя на света. Исаия 9:6,7

„Ето ме, изпрати ме”

Ключов стих: „Чух гласа на Господа, който казваше: „Кого да изпратя и кой ще отиде за нас? Тогава казах: „Ето ме, изпрати мен.”

Исая 6:8

Избрани стихове: Исая 6:1-8

На пророк Исая бе дадено необикновено видение и той получи поглед към небесния трон. Той видя Всемогъщия Бог, седящ в слава, заобиколен от серафимите и други ангелски същества, които непрестанно викали: „Свят, свят, свят е ГОСПОД на Силите; цялата земя е пълна с Неговата слава.“ (Исая 6:3). Това подчертава безкрайната чистота и отделеност на Бога. Той е различен от всички останали – отделен, несравним и морално съвършен. Земята, макар и пропаднала, все още свидетелства за Неговата трансцендентност.

Продължавайки да описва своето видение, Исаия каза: „Стълбовете на вратата се разклатиха от гласа на този, който викаше, и къщата се изпълни с дим. Тогава казах: Горко ми, защото съм погинал; защото съм човек с нечисти устни и живея сред народ с нечисти устни; защото очите ми видяха Царя, ГОСПОДА на силите. Тогава един от серафимите долетя при мен, като държеше в ръката си разпален въглен, която беше взел с клещи от олтара; и я сложи на устата ми и каза: Ето, това докосна устните ти; и беззаконието ти е отнето, и грехът ти е очистен.“ стихове 4-7

Нашият ключов стих потвърждава положителния отговор на Исаия на Божия въпрос. Пророкът доброволно заяви, че ще провъзгласи съдебно послание срещу бунтовните израилтяни, които като заветен народ не се подчиниха на Небесния Отец в поведението си. Прилагайки този принцип в нашия живот днес, преданите вярващи със сигурност ще се предложат доброволно да използват талантите си, за да споделят добрата новина, че царството на правдата скоро ще донесе надежда, радост и мир на всички.

Ето няколко общи поуки от това изучаване. Почитателното отношение към Създателя и Неговите разпоредби трябва винаги да се проявява . Вярващите не трябва да подхождат небрежно към поклонението. Пунктуалността в посещаването на духовни събрания, подготовката на сърцето за достигане на подходящо състояние на медитация, внимателното слушане на службите, вместо да се позволява на ума да се разсейва с други теми, и дори пеенето на химни на хвала с искреност и благодарност – всичко това допринася за вида благоприличие, което трябва да се проявява, когато се обръщаме към Небесния Отец.

Вместо да даваме набор от правила за поведение по отношение на почитането на Бога, нека разгледаме следното: „Всичко ми е позволено, но не всичко е полезно; всичко ми е позволено, но не всичко е назидателно. ... И така, дали ядете, дали пиете, или каквото и да правите, всичко правете за Божията слава. Не давайте повод за съблазън нито на юдеите, нито на гърците, нито на Божията църква; както аз угаждам на всички във всичко, не търся своя

полза, а ползата на мнозина, за да се спасят.“ 1
Коринтяни 10:23,31,33

Има много по-конкретни примери, които показват какво означава почитта към Бога. Трябва да търсим „първо Божието царство и Неговата правда“ и можем да го направим чрез нашето послушание към всички наставления, изложени в Писанието от Христос и авторите на Новия Завет. (Матей 6:33). Нека надгробният ни надпис отразява факта, че сме се вслушали в съвета от Яков 1:22,25 и сме били „изпълнители на словото, а не само слушатели, ... не забравящи слушатели, а изпълнители на делото“.

Прокламацията на Езекия за Пасха

Ключов стих: „Езекия изпрати посланици до целия Израил и Юда и написа писма и до Ефрем и Манасия, за да дойдат в дома на Господа в Ерусалим, за да празнуват Пасхата на Господа, Бога на Израил.“
2 Летописи 30:1

Избрани стихове: 2 Летописи 30:1-27

Цар Езекия започнал да царува в Юда на двадесет и пет години. В началото на царуването си, както се потвърждава в ключовия стих, той поканил всички израилтяни в Йерусалим, за да отбележат Пасхата, която отдавна била пренебрегвана.

Общото религиозно безредие било такова, че този задължителен годишен празник не се бил спазвал в нацията според указанията на Закона в продължение на дълъг период от време. Затова

цар Езекия посочил, че той трябва да бъде възобновен, като се вземат подходящи мерки за пречистване на народа. (2 Летописи 30:2-17). Така, според Закона, израилтяните били очистени, за да могат да празнуват празника по подходящ начин. Изход 12:15-20

„Тогава те заклаха пасхата на четиринадесетия ден от втория месец; и свещениците и левитите се посрамираха, осветиха се и донесоха всеизгарянията в дома на ГОСПОДА. И застанаха на мястото си според обичая си, според закона на Мойсей, Божия човек; свещениците поръсиха кръвта, която получиха от ръката на левитите. Защото имаше много хора в събранието, които не бяха осветени; затова левитите имаха задачата да заколят пасхалните агнета за всеки, който не беше чист, за да ги осветят пред ГОСПОДА.“ 2 Летописи 30:15-17

Тези щедри действия на цар Езекия отразяват неговата собствена вяра в Бога и желанието му да гарантира, че принесените жертви са изобилни и угодни на Господа. Левитите и свещениците похвалиха народа за готовността му да търси Господа и да участва в празненствата и жертвоприношенията (стихове

25-27). Това признание от религиозните лидери допълнително засилва идеята за единство и сътрудничество в поклонението. Възстановяването на истинската религия, започнато от Езекия, не приключило с Пасхата. Освен това, то изпълнило народа с ревност за истинското поклонение на Господа, да дава щедро за подкрепата на свещениците, както и на левитите, което довело до силно движение срещу всяка форма на идолопоклонство в цяла Юдея. 2 Летописи 31:1-6

В резултат на това се стигнало до общо унищожаване на идолите в земята и изкореняване на високите места, които били посветени на разпуснатото поклонение на Ваал. Резултатът от това правилно обръщане на народа към Господа донесло на тях и на техния цар големи земни благословения, в хармония с Божия завет, сключен с този народ. Царят станал много богат, както и народът, така че десетъкът и приносите им към Господа не само били достатъчни за издръжката на свещениците и левитите, но и далеч надхвърлили това, така че трябвало да се построят складове, за да се съхранява излишъкът. 2 Летописи 32:27-30

Темите за покаяние, възстановяване и възраждане в този разказ се срещат в цялата Библия и намекват за благословенията, които човечеството ще изпита по време на идващото царство на правдата. Колко благодарни трябва да бъдем за делото, което ще бъде извършено по време на „времената на възстановяване на всичко“, което Бог е говорил чрез устата на всичките Си свети пророци от началото на света”. Деяния 3:19-25

Ръката на Господа

Ключов стих: „Кой е повярвал на нашето послание? И на кого е разкрита ръката на Господа?“
Исая 53:1

Избрани стихове: Исая 53:1-12

Пророчеството на Исая 53 в нашия ключов стих разкрива Божията готовност да прости греховете. Това се вижда от Неговото намерение да постигне помирение с Божията благосклонност към Адам и неговите потомци чрез „ръката на Господа“, Исус Христос, въпреки че Учителят бил отхвърлен и разпънат по заповед на израилските водачи.

„Той израсна пред Него като нежна пръчка, като корен от суха земя. Нямаше красота или величие, които да ни привличат към Него, нищо в Неговия вид, което да ни кара да Го желаем. Той беше презрян и отхвърлен от човеците, човек на страдания и запознат с болката. Като човек, от

когото хората крият лицата си, Той беше презрян, и ние Го считаме за нищожен. Той наистина понесе нашите болки и понесе нашите страдания, но ние го смятахме за наказан от Бога, поразен от Него и страдащ.“ Исая 53:2-4

Исус беше човек на скърбите не поради някакъв недостатък в неговото същество. Но поради своята съвършенност той можеше да съчувства дълбоко на падналото човечество, което наблюдаваше. Неговата съвършена чувствителност му позволяваше да влезе дълбоко в скърбите на стенащия и умиращ свят на човечеството. В много случаи по време на своето служение той даваше от собствената си жизненост, за да изцели онези, които бяха страдащи, като по този начин ги освежаваше и възстановяваше за сметка на собствената си сила, като например изцеляването на онези, които идваха при него за облекчение от болести или изгонване на нечисти духове. Лука 6:17-19

Христос Исус имаше интимна връзка с Небесния си Отец и потвърждение колко много Отецът го обичаше. (Йоан 17:25,26). По този начин би било логично да се попита защо Съзателят е позволил на Своя Син да претърпи такова

Септември 2025 27

изпитание в плът, особено след като смъртта му като съвършен човек щеше да осигури откуп, за да върне Адам и цялото му потомство от гроба. По време на разходка по пътя за Емаус с двама от учениците си, възкръсналият Господ коментира именно този въпрос. Той им напомнил за писанията на Мойсей и всички пророци от Стария Завет. „И им казал: „О, неразумни и бавни в сърцето си да повярвате на всичко, което са говорили пророците! Не трябваше ли Христос да пострада всичко това и да влезе в славата Си? И като започна от Мойсей и всички пророци, им разясни във всичките писания нещата, които се отнасяха за Него.“ Лука 24:25-27

Нека оценим по-пълно неизмеримата любов на Бога, който даде Своя Син като откуп за всички, както и величествената жертва, която Христос направи, като предано изля душата Си до смърт за целия човешки род. Друга особеност на този план е подборът, обучението и окончателното възвисяване на няколко верни от изкупения род, за да станат „участници в божествената природа“ и „сънаследници с Христос“ в Неговото царство и слава. (2 Петрово 1:4; Римляни 8:17). Така „той

ще раздели плячката [голямата награда] със силните“. Исаия 53:12

За своята верна невеста, в съответствие с тази привилегия, дадена му от Небесния Отец, Христос остави това милостиво обещание. „На този, който победи, ще дам да седне с мен на моя престол, както и аз победих и седнах с моя Отец на неговия престол.“ Откровение 3:21

Намерената книга на закона

Ключов стих: „Царят застава на мястото си и сключи завет пред Господа, че ще ходи след Господа и ще пази заповедите Му, свидетелствата Му и наредбите Му с цялото си сърце и с цялата си душа, за да изпълни думите на завета, които са написани в тази книга.“
2 Летописи 34:31

Избрани стихове: 2 Летописи 34:15-33

Йосия станал цар на Юда на осемгодишна възраст. Дядо му Манасия и баща му Амон били нечестиви владетели, а той се възкачил на трона, след като Амон бил убит от собствените си слуги.
2 Царе 21:19-24

Като благочестив човек, в осемнадесетата година от своето царуване Йосия събра средства за ремонт на храма и през този период първосвещеникът намерил Книгата на закона. „Тогава писарят Шафан каза на царя:

„Свещеникът Хелкия ми даде една книга. И Сафан я прочете пред царя. И когато царят чу думите на закона, той разкъса дрехите си. И царят заповяда на Хелкия, на Ахикам, син на Сафан, на Абдон, син на Мика, на писаря Сафан и на Асая, слуга на царя, като каза: Идете и попитайте ГОСПОДА за мен и за онези, които са останали в Израил и в Юда, относно думите на книгата, която е намерена, защото голям е гневът на ГОСПОДА, който се излива върху нас, защото бащите ни не са пазили словото на ГОСПОДА, за да вършат всичко, което е написано в тази книга. 2 Летописи 34:18-21

Йосия незабавно изпратил пратеници да попитат Господа за , както него и за другите в Израил и Юда относно думите на книгата, тъй като божественото недоволство било върху тях, защото бащите им не се подчинили на Господа. Чрез пророчицата Хулда царят научил, че много злини и проклетия, обявени в книгата като наказание за такъв грях, със сигурност ще сполетят народа, защото те са изоставили Божия закон. Наказанията трябвало да бъдат наложени, но царът, който бил показал такава вяност към Бога, щял да бъде запазен от бедата, тъй като тя

нямало да дойде в такъв момент и по такъв начин, че да го засегне. стихове 22-30

Нашият ключов стих разкрива, че Йосия сключил завет да спазва Божиите заповеди, както били записани в Мойсеевия закон. Освен това, „той накарал всички, които били в Йерусалим и Вениамин, да се закълнат в него. И жителите на Ерусалим постъпиха според завета на Бога, Бога на бащите си.“ стих 32

„Законът на ГОСПОДА е съвършен, обръща душата; свидетелството на ГОСПОДА е сигурно, прави простите мъдри. Постановленията на ГОСПОДА са прави, радват сърцето; заповедта на ГОСПОДА е чиста, просвещава очите“ (Псалом 19:7,8). Тези библейски изявления могат да бъдат разбрани само от онези, които са се научили да ценят Божието Слово. Неговите наставления възпират от греха, насърчават към праведност, дават утеха в беда и дават сила и кураж в този период на всеобщ страх. Резултатът е, че Божиите хора имат много предимства във всяко отношение по отношение на настоящия живот. Има и надежда, насърчение и перспектива

за радостите, които ни очакват, ако останем
верни до края на нашия път. Откровение 2:10

Помазание от Духа

„Ти помазваш главата ми с масло.“

Псалм 23:5

Изливането на масло върху главата изглежда далеч от пастирството на овце, но в действителност не е така. От векове има обичай пастирите да изливат масло върху главите на овцете си, особено в края на деня или когато те са изморени от пътуването. За овцете това е добре дошла и освежаваща услуга, която им оказва овчарят. В този обичай намираме красива илюстрация на грижата на нашия Велик Пастир за нас и на благословенията, които Той ни дарява.

Маслото се използва в Писанията като символ на Светия Дух – невидимата сила и влияние на Бога. (Деяния 10:38). Помазването с масло върху главите на израилските първосвещеници предвещаваше помазването на Исус със Светия Дух. Апостолът казва за Него, че е бил помазан „с маслото на радостта повече от вашите другари“. (Евреи 1:9). Павел също говори за помазанието,

което сме получили от Бога, докато Йоан го нарича „помазание от Светия“. (2 Коринтяни 1:21; 1 Йоан 2:20). Терминът „помазване,“ произлиза от гръцка дума, която означава да се намаже или да се втрие с масло, да се посвети – подсказва смазване и гладкост, така че и тук има намек за маслото като символ на Светия Дух и това, което той постига в нашия живот.

В този урок, записан в Псалом 23, можем да мислим за Давид като представител на цялата Христова класа, в който случай главата му би представлявала Исус, нашата Глава. (Колосяни 1:13,18). Изразът „Помазваш главата ми с масло“ показва това, което на други места в Библията се учи ясно, а именно, че помазанието на Светия Дух дойде първо върху Главата на Христовия клас, а след Петдесетница беше получено от различните членове на тялото само поради факта, че те се считат за членове на Неговото тяло. Затова можем искрено да кажем на Йехова, нашия Велик Пастир: „Помазваш главата ми“, Христос Исус. От Исус, който сега е нашият „добър пастир“, това помазване е достигнало до нас. (Йоан 10:11,14). По този начин се радваме на благословенията, които получаваме чрез

помазването със Светия Дух, което сме получили.

Докато първоначалното помазване със Светия Дух дойде върху Исус, всеки член на неговото символично тяло получава същото помазване, тъй като това символично „масло на радост“ се стича от Главата и покрива цялото тяло. В съчетание с това, един от основните библейски уроци, свързани с помазването на Духа, е божествената задача да служим. Пророчеството от Исая 61:1-3 се отнася до това и показва, че цялото Христово общество е помазано да „проповядва благовестието“ и по този начин да „превързва съкрушените сърца“.

С тази божествена власт да представлява Бог на земята идва и чудесната увереност в божественото приемане и одобрение. От тази гледна точка помазанието на Светия Дух илюстрира мисълта за утеха. Всъщност Исус се отнася към Светия Дух като „Утешител“, който Отец ще даде, „Духът на истината“, който ще води последователите му „във всяка истина“. Йоан 14:16, 17,26; 15:26; 16:7,13

Светият Дух беше голямо утешение за Исус, нашия Глава. Когато дойде върху него в момента на кръщението му, той чу гласа на небесния си Отец от небето, който каза: „Това е Моят възлюбен Син, в Когото имам благоволение“ (Матей 3:17). Какво по-голямо утешение може да бъде дадено на някого, освен увереността в божественото си синство? Тази увереност даде на Учителя сила за изпитанията, през които беше призван да премине. Четиридесет дни по-късно, когато Сатана оспори синовството на Учителя, Исус можа и му се противопостави, защото в ума му нямаше никакво съмнение относно мястото му при Небесния Отец. Освен това, когато помазанието на Светия Дух дойде върху Исус, то го просвети относно целите на Отца му и ролята, която той трябваше да има в тях. „Небесата му се отвориха“ (стих 16).

Чрез Светия Дух Исус беше направляван и укрепван при всяка стъпка по тесния път, по който вървеше. Тъй като Той е нашата Глава, същите утешителни благословения от Светия Дух, които го изпълваха с радост, ще бъдат и нашата ежедневна част. Исус обеща, че ще даде Своя мир на верните Си последователи. (Йоан 14:27). Този мир е важна част от утехата, която ни идва

чрез Светия Дух. Много са твърденията в Библията, които ни дават увереност, кураж и мир, въпреки трудностите по пътя, докато вървим по стъпките на Учителя. Ефесяни 3:11,12; Псалми 31:24; Филипяни 4:7

Много интересно обобщение на благословенията, които ни се полагат като помазани от Духа последователи на Исус, е представено в 8-ма глава от Посланието към римляните. Откривайки темата „ (Освободени от закона), апостолът пише: „Сега няма осъждане за онези, които са в Христос Исус, ... които не ходят по плът, а по Дух” (стихове 1,4). Забележете, че Павел тук говори за онези, които са „в Христос Исус“. Това означава, че Христос Исус е тяхната Глава, този, върху когото е излято помазанието на Светия Дух. За онези, които имат Него за своя Глава, няма осъждане от Небесния Отец, ако, както казва Павел, „не ходят по плът, а по Дух“.

Тук, както и в почти всеки случай на Божиите обещания, има условие, свързано с тяхното изпълнение, което трябва да бъде изпълнено чрез вярна покорност, за да може увереността в обещанието да ни принадлежи по подходящ

начин. Наистина, да бъдем уверени, че сме одобрени пред нашия Небесен Отец, че за нас няма осъждане, е наистина рядко благословение. От опит, наблюдения и свидетелствата на Писанията сме научили, че „няма праведен, нито един“. (Римляни 3:10). Научихме също, че Бог не може да гледа на неправдата с никаква степен на толерантност. Колко чудна обаче е благодатта, която се предоставя чрез Христос Исус, че онези, които са в Него и следват ръководството на Светия Дух, който е достигнал до тях чрез Него, не са под осъждане!

По-късно, в осмата глава от Посланието до римляните, апостолът подчертава тази мисъл с още по-голяма сила, като казва: „Бог е този, който оправдава. Кой е този, който осъжда? Никой. Христос Исус, който умря, повече от това, който възкръсна, който е дори отдясно на Бога, който също се застъпва за нас.“ (стихове 33, 34). Колко ценна е мисълта, че от Божията гледна точка няма осъждане за истинския християнин. Небесният Отец, чрез изкупителното дело на Христос, ни е оправдал безплатно от всички грехове. Какво значение има тогава кой друг може да се осмели да ни осъди, дали дяволът или неговите агенти?

Въпреки това, това състояние на „липса на осъждане“ зависи и от обитаването на Светия Дух – тоест, от това да бъдем изпълнени и водени от Божието свято влияние и сила. „Онези, които са в плътта, не могат да угодят на Бога“, пише Павел. След това той обяснява, че ние „не сме в плътта, а в Духа, ако Духът на Бога обитава“ в нас. (стихове 8, 9). Това означава, че можем да угодим на Бога, ако сме изпълнили условията. Тези условия са пълното предаване на нашата собствена воля – символично обезглавяване на себе си – и приемането на Христос като наша Глава, а след това ходенето по Духа, който получаваме в резултат на това, че сме в Христос. Откровение 20:4

Оживяване на смъртните тела

Павел пише по-нататък, че „ако Духът на Този, Който възкреси Исус от мъртвите, обитава във вас, Този, Който възкреси Христос от мъртвите, ще оживи и вашите смъртни тела чрез Духа Си, Който обитава във вас“ (Римляни 8:11). Това оживяване на нашите смъртни тела е даване на енергия на тях за служение на Господа. Падналата плът по природа не се стреми към

духовни неща и се страхува да бъде пожертвана в служение на Господа и на Неговия народ. Обаче чрез помазанието на Светия Дух, получено чрез нашата Глава, Христос Исус, нашите тела са „оживени“ или разбудени, за да служат на интересите на Божия божествен замисъл и план. Плътта може да стане „уморена от добродейания“, но ако продължаваме да ходим по Духа, тя ще бъде съживена, както овцете, когато са уморени в края на деня, се освежават, когато овчарят помаже главите им с масло. Галатяни 6:9

Апостолът продължава: „Защото всички, които се водят от Божия Дух, те са Божи синове“ (Римляни 8:14). Когато Исус беше помазан от Светия Дух, той чу успокояващото послание от своя Небесен Отец: „Това е Моят възлюбен Син“. По същия начин, ако сега сме „в Христос Исус“ и ходим по Духа, с който Той беше помазан, имаме увереността, че и ние сме „синове Божии“. Павел обяснява, че този Дух, който сме приели, не е „дух на робство, за да се страхуваме отново“, а Дух, който ни дава възможност да се обръщаме към нашия Бог с „Аба, Отче“. стих 15

„Самият Дух“, продължава Павел, „свидетелства заедно с нашия дух, че сме деца на Бога. И ако сме деца, то сме и наследници, наследници на Бога и сънаследници на Христос, ако с Него страдаме, за да бъдем и прославени заедно с Него“ (стихове 16, 17). Колко ценно е това свидетелство, това „свидетелство“ на Светия Дух, че сме деца на Бога. Но обърнете внимание отново на условието. Това благословено свидетелство на Духа е наше само „ако страдаме с Него“.

Библейската гледна точка по този въпрос може лесно да бъде разбрана. Апостол Петър обяснява, че действието на Светия Дух в умовете на старозаветните пророци ги е накарало да свидетелстват за „страданията на Христос и славата, която щеше да последва“. (1 Петрово 1:11). В цялото си послание Петър ясно показва, че членовете на тялото на Христос участват в тези предсказани страдания. Именно това е имал предвид Павел, когато е написал, че Светият Дух свидетелства на нашите духове, че сме деца на Бога, „ако страдаме с Него“. Това означава, че ако сме в Христос Исус и участваме в Неговите страдания, като посвещаваме живота

си на Божията служба, тогава свидетелството на Светия Дух чрез пророческите писания на Стария Завет се отнася за нас. По този начин сме уверени, че, подобно на Исус, сме деца на Бога и, ако сме верни, сънаследници с Него в славното бъдещо царство на благословенията. Матей 6:10

Петър ни напомня, че Светият Дух чрез пророците не само свидетелства за страданията на Христос, но и за „славата, която ще последва“. В съответствие с това свидетелство Павел пише: „Защото считам, че страданията на сегашното време не са достойни да се сравняват със славата, която ще се яви в нас“, тоест обещаната „слава, която ще последва“ страданията. Римляни 8:18

„Защото творението“, обяснява още Павел, „с нетърпение очаква разкриването на синовете Божии“ (стих 19). Трябва само да размислим върху многото пророчества за славата на царството, които се намират в Стария завет, и да отбележим многото обещания за това как тази слава ще се прояви за благословение на всички семейства на земята, за да ни накара да копнеем за времето, когато заедно с всички божествени синове на Бога ще имаме привилегията да

проявим славата на Бога за вечна радост на всички народи.

„Всичко съдейства за добро”

Онези, които чрез посвещение и приемане от Бога са дошли при Христос и ходят в съгласие със Светия Дух, с който са били помазани, имат увереността, че са „призовани според Неговия замисъл“. За така призованите Павел пише: „Знаем, че всичко съдейства за добро“ (Римляни 8:28). (Римляни 8:28). Въпреки това, необходима е силна вяра, за да бъдем уверени в това по всяко време и при всички обстоятелства.

Когато се върнем към примера с овчаря и овцете, можем да си представим колко трудно би било за овцете – ако бяха способни да разсъждават по въпроса – да разберат как някои от преживяванията през деня биха им били от полза. Ако пастирът трябваше да ги води през пуста пустиня, за да стигнат до зелени пасбища отвъд нея, или може би през скалисти планински проходи, за да намерят освежаващи води, на овцете би било трудно да разберат необходимостта от наложените им трудности. Но

независимо колко труден е пътят, пастирът би разбрал необходимостта от него; и ако овцете можеха да разберат тази мисъл, те биха знаели, че „всичко“ работи за тяхното крайното добро.

Чрез вярата ние сме в състояние да разберем това, което овцете не могат да разберат, а именно, че всички преживявания, през които ни води нашият Добър Пастир, са за нашето най-висше и вечно благо. „Ние знаем“ това, пише Павел. Причината, поради която го знаем, е, че сме получили помазанието на Светия Дух. Под неговото благословено влияние сме били просветени, за да разберем нещо от значението на изпитанията по тесния път. Може да се изморим и изтощим от трудностите на пътуването, но помазанието на нашия Глава, което ни е достигнало чрез Него, ни успокоява и утешава, като ни кара да осъзнаем, че всичко работи за нашето вечно добро.

Някои от „всички неща“ са, разбира се, приятни и освежаващи. Добрият Пастир ни води край „тихи води“ и ни кара да „лежим в зелени пасбища“. (Псалом 23:2). Тези благословени дарове са наслада за всички овце на Господа. Има обаче и други преживявания, които са

различни. И в тях нашата вяра трябва да види стойност, за да ни приближат към Добрия Пастир и да ни накарат да осъзнаем по-пълно нашата зависимост от Него. В този дух Павел пита: „Кой ще ни отлъчи от любовта на Христос“, нашия Добър Пастир? „Скръбта ли, или утеснението, или преследването, или гладът, или голотата, или опасността, или мечът? Както е писано: „Заради Теб ние се убиваме цял ден; считат ни за овце, предназначени за клане.“ – Римляни 8:35,36

Тук апостолът изброява някои от наистина изпитателните преживявания на овцете на Господа, но те не трябва да отслабват нашата увереност в мъдростта и нежната грижа на нашия Добър Пастир. Може да бъдем „считани за овце за клане“, и ако мислим според плътта, вероятно бихме решили в такива обстоятелства да престанем да следваме Добрия Пастир. Обаче, доколкото вървим „по Духа“, трябва да знаем, че всички овце на Господа трябва да се ангажират с жертва и служение. Точно както самият Исус, нашата Глава, беше воден от Духа към жертва, дори до смърт, така и за нас е привилегия, сега, когато Той е възвишен в слава и е нашият Добър

Пастир, да следваме стъпките на жертвата и служението, които Той толкова ясно очерта с примера Си.

Така във всички тези неща ние сме „повече от победители“, печелейки победата чрез вяра в Йехова, Великия Пастир; вяра в Божия единороден Син, Христос Исус, Добрия Пастир; вяра в божествения замисъл и план; и вяра, че ако изпълняваме посвещението си послушно, в крайна сметка ще „живеем в дома на ГОСПОДА завинаги“. (Римляни 8:37; Псалми 23:6). Знаейки този сигурен изход на „всички неща“, които съдействат за нашето добро, можем да кажем заедно с апостола, че и ние сме „убедени, че нито смърт, нито живот, нито ангели, нито началства, нито сили, нито настоящи, нито бъдещи неща, нито височина, нито дълбочина, нито друго създание ще може да ни отлъчи от любовта на Бога, която е в Христос Исус, нашия Господ“. Римляни 8:38,39

Колко сме благодарни тогава за помазанието на нашата Глава и за това, че като членове на Неговото тяло всички богатства на божествената благодат, свързани с това помазание, са дошли при нас. „Няма да ни откаже нищо добро“, стига

да пребъдваме в Него (Псалом 84:11). Всичките ни нужди ще бъдат задоволени. Сила ще ни бъде дадена чрез Духа на мощта. (2 Тимотей 1:7). Ще бъдем насочвани по пътя, по който трябва да вървим. Ще знаем, че „тъй като Бог е за нас“, нищо и никой не може успешно да се противопостави на нас, защото Той е по-велик от всички наши врагове. (Римляни 8:31; 1 Йоан 4:4). Наистина, можем да кажем с псалмиста, че тъй като нашият Велик Пастир е помазал главата ни с масло, „чашата ни прелива“. Псалми 23:5